

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/82/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015201798
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015201798.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: U. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. A. XXXX/X, X. A. Q., zastúpeného Mgr. Marekom Tauberom, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-74/2015/OPK z 26. augusta 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/234/2015-55 z 18. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/234/2015-55 z 18. mája 2016 m e n í tak, že rozhodnutie ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-74/2015/OPK z 26. augusta 2015 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP z r u š u j e a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 448,02 eur na účet advokáta žalobcu Mgr. Mareka Taubera, Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves do 30 dní o právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

1.

Konanie na krajskom súde

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2S/234/2015-55 z 18. mája 2016 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-74/2015/OPK z 26. augusta 2015. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom právo na ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že personálnym rozkazom č. 139 z 10.06.2015 minister

vnútra Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustil žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len „PZ“) na tom skutkovom základe, že dňa 24.04.2015 v čase mimo výkonu štátnej služby o 23:05 hod. riadil osobné motorové vozidlo značky Volkswagen L., evidenčné číslo X. XXXBU v X. A. Q. v smere ulice P. cez kruhový objazd po ulici J. P. k ulici X. mája, pričom z dôvodu nesprávnej techniky jazdy, ktorou ohrozoval bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, bol zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ. Po výzve na predloženie dokladov potrebných k vedeniu a prevádzke vozidla a k preukázaniu totožnosti vystúpil bez vyzvania príslušníka PZ z vozidla a predložil občiansky preukaz, pričom z jeho dychu bolo cítiť alkohol a mal problémy s rovnováhou. Na otázku, či pred jazdou požil alkoholické nápoje, odpovedal, že áno. Z uvedeného dôvodu bol prizvaný na podrobenie sa dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, čo odmietol. Taktiež nesúhlasil s odberom krvi. Po dostavení sa ďalšej hliadky PZ s prístrojom Alkotest Dräger na miesto kontroly žalobca z miesta ušiel, pričom bol hliadkou PZ zadržaný, boli mu nasadené putá a bol predvedený späť na miesto kontroly. Po zistení, že ide o príslušníka PZ, bol na miesto privolaný inšpekčný dôstojník, pred ktorým opakovane po poučení odmietol vykonanie dychovej skúšky, ako aj možnosť odberu krvi. Tieto úkony opätovne odmietol aj v Nemocnici s poliklinikou X. po poučení lekárkou, ktorá v lekárskej správe z 25.04.2015 uviedla, že žalobca javil známky požitia alkoholu. Proti personálnemu rozkazu podal žalobca rozklad, ktorý minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. KM-OLVS-74/2015/OPK z 26.08.2015 zamietol a personálny rozkaz potvrdil.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného bolo posúdenie opodstatnenosti záveru, že správanie žalobcu naplnilo svojou intenzitou znaky zvlášť závažného porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti a že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Krajský súd poukázal na to, že z obsahu služobnej prísahy (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.) vyplýva, že policajt má byť čestný, statočný a disciplinovaný, ktorý svoje sily a schopnosti vynakladá na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, a že sa bude riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy v danom prípade spočíva v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, pretože v rozpore s postavením príslušníka PZ konal nezákonne, keď po tom, ako viedol osobné motorové vozidlo a javil známky požitia alkoholu, sa opakovane odmietol podrobiť dychovej skúške na zistenie požitia alkoholu v súvislosti s vedením motorového vozidla, ako aj odberu krvi za účelom zistenia prítomnosti alkoholu v krvi. Žalobca aj napriek výzve npor. O. zotrvať na mieste kontroly, po tom, čo priznal požitie alkoholu, sadol do motorového vozidla a zacúval ho na okraj cesty. Služobnej prísaha policajta sa prieči aj skutočnosť, že žalobca chcel ujsť z miesta kontroly, ako aj to, že sa snažil účelovo zbaviť zodpovednosti tým, že po príchode dvoch hliadok PZ a zástupcu riaditeľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi začal tvrdiť, že motorové vozidlo neriadil on, ale jeho priateľka P. O..

K základným povinnostiam policajta podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. patrí okrem iného aj povinnosť plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený; zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného; v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť PZ alebo ohroziť dôveru v tento zbor a dodržiavať služobnú disciplínu. Žalobca podľa krajského súdu svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti policajta ustanovené v § 48 ods. 3 písm. a/, g/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Krajský súd tiež uviedol, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej

povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na § 245 ods. 2 OSP, podľa ktorého pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba to, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Vyhodnotenie závažnosti porušenia služobnej prísahy a služobných povinností nadriadeným žalobcu, ani prijaté personálne opatrenie, nevybočujú podľa krajského súdu z medzí a hľadísk stanovených zákonom, ktorý vymedzil služobným orgánom priestor pre samostatné správne uváženie následkov zisteného porušenia služobných povinností, ako aj okolností viažucich sa k osobe žalobcu. K prekročeniu diskrečnej právomoci v prejednávanej veci podľa názoru krajského súdu nedošlo.

Ďalej krajský súd uviedol, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru môžu za dôkaz slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (§ 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.). Žalovaný v personálnom konaní hodnotil všetky zadovážené dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach (§ 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.) a dospel k záveru, že žalobca svojím protiprávnym konaním uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Správne orgány podľa krajského súdu náležite zistili skutkový stav a pred vydaním rozhodnutia si zaobstarali všetky potrebné podklady, ktoré boli získané zákonným spôsobom. Za dôkazy preukazujúce spáchanie protiprávneho konania žalobcom krajský súd považoval zápisnice o výsluchu osôb na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci - nstržm. U. E. a stržm. Ing. S. A. z 05.05.2015, plk. Ing. P. T. z 06.05.2015, npor. U. O. z 11.05.2015, MUDr. D. O. z 12.05.2015, ppráp. Y. A. a nstržm. P. I. z 13.05.2015, ako aj lekárska správa MUDr. D. O., v ktorej konštatovala, že žalobca javil známky požitia alkoholu. Žalobca mal možnosť vyjadriť sa k jednotlivým výpovediam, ako aj ku všetkým dôkazom, nakoľko bol dňa 25.05.2015 oboznámený s návrhom na prepustenie zo služobného pomeru a tiež s dôkazným materiálom. Nadriadený mu určil lehotu na podanie námietok a dôkazov na svoju obranu do 26.05.2015 do 8:00 hod., pričom žalobca svoje právo nevyužil a v určenej lehote nepodal žiadne vyjadrenia, pripomienky či návrhy.

Krajský súd považoval tvrdenie žalobcu, že dychovej skúške ani odberu krvi sa nepodrobil z dôvodu, že neriadil motorové vozidlo on, ale jeho priateľka, ako aj tvrdenie, že si na mieste kontroly pred vystúpením z vozidla žalobca presadol na miesto vodiča, za účelové, vymyslené a smerujúce výlučne k zbaveniu sa zodpovednosti za protiprávne konanie. Uvedené žalobca navyše neuviedol bezprostredne po zastavení motorového vozidla. Vychádzajúc zo zápisníc o výsluchu príslušníkov PZ a lekárky MUDr. D. O., o dôveryhodnosti ktorých krajský súd nepochyboval, sa pri použití logického úsudku podľa krajského súdu javí verzia žalobcu o presadnutí si P. O. z miesta vodiča na sedadlo spolujazdca a naopak žalobcu na sedadlo vodiča ako krajne nedôveryhodná a v priebehu niekoľkých sekúnd po zastavení vozidla aj ako neuskutočiteľná. Podľa krajského súdu je nanajvýš nepravdepodobné, aby sa žalobca, ktorý požil alkohol a údajne nešoféroval, vydával za vodiča motorového vozidla, pričom si musel byť vedomý následkov z toho vyplývajúcich, a to len preto, aby na seba vzal zodpovednosť za nesprávnu techniku jazdy svojej priateľky P. O..

K námietke žalobcu, že nebola vypočutá svedkyňa P. O., krajský súd uviedol, že z úradného záznamu č. ORPZ-PP-OPP6-96-019/2015 z 19.05.2015 vyplýva, že nadriadený sa pokúsil zabezpečiť výsluch P. O.. Tento výsluch nebolo možné vykonať z dôvodu, že sa nezdržiavala v mieste bydliska, pričom podľa zistení služobného orgánu sa mala zdržiavať v Rakúsku, kde pracuje ako opatrovatelka. Krajský súd bol toho názoru, že skutkový stav bol pre účely rozhodnutia o prepustení žalobcu zistený dostatočne aj bez výsluchu P. O., ktorý by s ohľadom na ostatné zistené skutočnosti nemohol spochybniť fakt, že vozidlo v kontrolovanom čase riadil žalobca.

Pokiaľ ide o splnenie zákonnej podmienky na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ, ktorá spočíva v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na svedomitom plnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi PZ, na ich čestnosti a na upevňovaní dôvery občanov v PZ, krajský súd uviedol, že posúdenie tejto otázky je v každom konkrétnom prípade predmetom správneho uváženia nadriadeného s personálnou právomocou, v rámci ktorého je potrebné vziať do úvahy dĺžku trvania štátnej služby dotknutého policajta, jeho služobné výsledky, hodnotenia, dovtedajší prínos jeho osoby pre PZ a jeho perspektívy do budúcnosti, najmä z hľadiska využiteľnosti jeho skúseností v zbore. Ďalej je potrebné zohľadniť stanoviská bezprostredných nadriadených i odborovej organizácie a uvážiť aj konkrétne okolnosti konania, v ktorom sa vidí dôvod prepustenia, vrátane postoja policajta k tomuto konaniu. Výsledkom správnej úvahy by mala byť odpoveď na otázku, prečo je vzhľadom na zistené okolnosti viažuce sa osobe dotknutého policajta v záujme štátnej služby, aby bol prepustený zo služobného pomeru.

Krajský súd akceptoval argumentáciu žalovaného v naznačenom smere, že zložením sľubu podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. sa občan stáva príslušníkom PZ - kategórie osôb, ktorých konanie, ak je v rozpore s právnymi predpismi, bude pre služobné pomery posudzované cez prizmu tohto sľubu. Každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povoláním a profesiou ako aj svojím správaním má byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom, z čoho vyplýva aj jeho postavenie v spoločnosti. Takýto výnimočne zodpovedný prístup policajta k rešpektovaniu predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcie štátu. Funkciu štátu plní policajt za odmenu a s tým súvisiace nadštandardné sociálne, dôchodkové, zdravotné zabezpečenie.

O prepustení policajta zo služobného pomeru príslušníka PZ je v zmysle čl. 2 písm. o/ nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 174/2010 o personálnej pôsobnosti oprávnený rozhodovať výlučne minister vnútra Slovenskej republiky, pričom o rozklade podanom proti personálnemu rozkazu rozhoduje minister vnútra Slovenskej republiky na základe osobitnej komisie, ktorú ustanoví. Vzhľadom na to, že zákon č. 73/1998 Z. z. neustanovuje povinnosť oboznámiť účastníka konania, ktorý podal rozklad, so zložením osobitnej komisie, krajský súd skonštatoval, že postup žalovaného bol podľa práva.

V súvislosti s oznámením žalobcu, že bol rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1T/45/2015 oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora, krajský súd dal do pozornosti, že v zmysle ustálenej súdnej praxe musia byť zákonné predpoklady pre prepustenie policajta zo služobného pomeru dané v čase rozhodovania o prepustení a sú nezávislé od výsledku prípadného súvisiaceho trestného, či priestupkového konania, pričom porušenie služobnej prisahy, resp. služobných povinností nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku. Skutočnosť, že popri konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru prebieha konanie o priestupku, resp. trestné konanie pre ten istý skutok, teda nebráni tomu, aby v personálnom konaní správny orgán rozhodol o predmete konania bez ohľadu na výsledok tohto konania. V správnom konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru je služobný orgán viazaný len zákonom č. 73/1998 Z. z. a v tomto konaní neplatí ani zásada prezumpcie neviny, a to ani v prípade, ak ide o totožné konanie, pre ktoré sa vedie konanie o priestupku alebo trestné konanie. Personálne konanie na rozdiel od priestupkového alebo trestného konania, v ktorom príslušný orgán rozhoduje o naplnení znakov skutkovej podstaty konkrétneho priestupku, resp. trestného činu a o otázke viny a uložení sankcie, rieši totiž len otázku zotrvania policajta v služobnom pomere z dôvodov protiprávneho konania upraveného v zákone č. 73/1998 Z. z.. Je nutné tiež konštatovať, že v personálnom konaní vedenom v súlade s ustanoveniami zákona sa neuplatňuje ani zásada trestného konania in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech páchatel'a). Napadnutými rozhodnutiami žalovaný nerozhodoval o vine a nevine žalobcu zo spáchania trestných činov uvedených v Trestnom zákone, ale iba o ďalšom trvaní služobného pomeru žalobcu v zmysle ustanovení zákona. Žalobca nebol zo služobného pomeru príslušníka PZ prepustený z dôvodu, že spáchal skutok, ktorý je uvedený v Trestnom zákone, ale z dôvodu, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, a to že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

V závere krajský súd uzavrel, že po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že konanie o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a následné rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky boli v súlade so zákonom a v jeho medziach. Dôkazy, ktoré si žalovaný prostredníctvom žalobcovho bezprostredne nadriadeného zaobstaral na preukázanie protiprávneho konania žalobcu, boli získané zákonným spôsobom a v rozsahu dostatočnom pre vyvedené závery.

2.

Odvolaie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal riadne a včas odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil a napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie, alebo, aby rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Žalobca zároveň žiadal priznať mu náhradu trov konania. Odvolanie žalobca odôvodnil tým, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní žalobca uviedol, že s poukazom na § 157 ods. 2 OSP a na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (US 44/2003, US 115/2003, US 2d 09/2004) považuje rozsudok krajského súdu za arbitrárny, nedostatočne a subjektívne odôvodnený.

Žalobcovi nie je známe, na základe čoho dospel krajský súd k názoru, že ním v rozsudku označené dôkazy (zápisnice o výsluchu nstržm. U. E., stržm. Ing. S. A., plk. Ing. P. T., npor. U. O., ppráp. Y. A., nstržm. P. I. a lekárska správa MUDr. D. O.) preukazujú spáchanie protiprávneho konania žalobcom. Podľa žalobcu ani jeden z týchto dôkazov nepreukazuje spáchanie údajného protiprávneho konania žalobcom. Žiaden z uvedených svedkov nevidel, aby žalobca riadil motorové vozidlo. Jediným svedkom udalostí, ako sa skutočne stali, je žalobca a jeho známa P. O., ktorú však žalovaný nevypočul. Svedok O., ktorý jazdil za motorovým vozidlom žalobcu, nevidel, kto riadil motorové vozidlo, keďže bola noc a motorové vozidlo žalobcu malo tmavé zadné sklo a bočné sklá. Svedok O. vedel len povedať, aké osoby a kde sedeli v odstavenom vozidle, avšak nie to, kto motorové vozidlo riadil. Ostatní svedkovia prišli na miesto s veľkým časovým odstupom, takže sa nevedeli vyjadriť, kto riadil motorové vozidlo. Mudr. O. na mieste samom nebola a subjektívne hodnotenie „javí známky požitia alkoholu“ je ako dôkaz v právnom štáte podľa žalobcu nepoužiteľné a toto ani nepreukazuje protiprávnosť konania žalobcu.

Tvrdenia krajského súdu, že žalobca riadil motorové vozidlo a skutočnosť, že motorové vozidlo žalobca neriadil, neuviedol bezprostredne po jeho zastavení, nemajú podľa žalobcu oporu v reálnom skutkovom stave, keď žalobca neriadil motorové vozidlo a po zastavení vozidla si presadol na miesto vodiča z miesta spolujazdca, pričom tento skutkový stav tvrdil od samého začiatku pri komunikácii s policajtom O.. Túto okolnosť potvrdila v trestnom konaní aj svedkyňa O., ktorú žalovaný nevypočul a aj svedok T.. Žalobcovi nie je známe, že by krajský súd vykonal nejaký vyšetrovací pokus, resp. rekonštrukciu v súvislosti s možným presadnutím si žalobcu, aby následne mohol bez akýchkoľvek pochybností vyhlásiť, že takéto presadnutie si je neuskutočniteľné. Toto, podľa názoru žalobcu, subjektívne konštatovanie krajského súdu vyvracia aj vyjadrenie okresného prokurátora v trestnom konaní, keď tento uviedol, že „teoreticky je takáto výmena osôb vo vozidle možná“. Aj Okresný súd Spišská Nová Ves potvrdil, že takáto výmena osôb je možná. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na to, že v trestnom konaní bolo vykonaných viac dôkazov na spoľahlivejšie zistenie skutkového stavu ako v konaní pred žalovaným alebo krajským súdom.

Ďalej žalobca namietal dôveryhodnosť výpovede svedka O., ktorú podľa žalobcu spochybnil samotný žalobca, svedkyňa O. (ak by bola vypočutá) a výpoveď svedka T., ktorý potvrdil, že svedok O. mu od začiatku hovoril o tom, že žalobca tvrdí, že motorové vozidlo neriadil. Skutočnosť, že svedok O. vo

svojej výpovedi na mnohých miestach podľa žalobcu klame, potvrdili aj svedkovia E. a A., ktorý mali priniesť na miesto prístroj na meranie alkoholu v dychu. Svedok O. podľa žalobcu klamal aj v tom, že motorové vozidlo žalobcu sa malo premávať po ulici P., ako aj v tom, že by mal žalobca uvádzať, že pred jazdou požil alkoholické nápoje. Vzhľadom k vyššie uvedenému je podľa žalobcu neprijateľné, aby krajský súd vychádzal z nedôveryhodnej a na mnohých miestach nepravdivej výpovede svedka O.. Žalobca trval na tom, že nepožil žiaden alkohol, za vodiča motorového vozidla sa nevydával a ako spolujazdec sa nemal obávať žiadnych negatívnych následkov. Žalobca ani nepreberal na seba zodpovednosť za konanie svojej známej P. O. a k presadnutiu došlo výlučne z toho dôvodu, že pani O. nemala pri sebe osobné doklady a žalobca chcel celú situáciu vysvetliť svedkovi O. ako kolega kolegovi.

Žalobca nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že jeho rozhodnutie je nezávislé od prípadného súvisiaceho trestného, či priestupkového konania a že v personálnom konaní sa neuplatňuje zásada in dubio pro reo. Podľa žalobcu je síce pravdou, že v predmetnej veci súd musí primárne aplikovať zákon č. 73/1998 Z. z., avšak rovnako na vec treba aplikovať aj súvisiace predpisy, ako aj zásady, na ktorých je právny poriadok Slovenskej republiky kreovaný. Zásada in dubio pro reo sa podľa žalobcu používa nielen v trestnom, resp. priestupkovom konaní. Táto zásada je na daný prípad podľa žalobcu použiteľná aj z toho dôvodu, že žalovaný a krajský súd zhodne konštatujú, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru preto, že sa dopustil protiprávneho konania. Navyše protiprávne konanie, ktoré krajský súd aj žalovaný kladie žalobcovi za vinu, je vyjadrené v skutkovej podstate trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona. Z toho teda podľa žalobcu nepochybne vyplýva, že žalovaný musí jednoznačne preukázať, že žalobca sa protiprávneho konania dopustil. Podľa žalobcu nie je možné, aby protiprávne konanie bolo žalovaným definované a vykladané na základe ľubovôle, ale musí mať naplnené presné zákonné znaky. Navyše podľa žalobcu neexistuje žiaden priamy a ani nepriamy dôkaz, ktorý by potvrdzoval tvrdenie uvedené v rozsudku krajského súdu, že žalobca mal viesť motorové vozidlo spôsobom uvedeným v odôvodnení.

Z vykonaného dokazovania a aj s poukazom na rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1T/45/2015-224 z 24.10.2017 (ktorý podľa vyjadrenia žalobcu z 31.01.2018 nadobudol právoplatnosť, keď Krajský súd v Košiciach na verejnom zasadnutí dňa 30.01.2018 zamietol odvolanie okresného prokurátora proti tomuto rozsudku) možno podľa žalobcu konštatovať, že žalobca sa nedopustil protiprávneho konania a teda ani nemohol konať v rozpore s § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., z ktorého dôvodu bol neoprávnene žalovaným prepustený zo služobného pomeru.

3.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu vyjadril písomným podaním z 12.07.2016, v ktorom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

4.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP preskúmal rozhodnutie krajského súdu a postup, ktorý

popredchádzal jeho vydaniu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobcom podanom odvolaní podľa § 212 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP a postupom podľa § 250ja ods. 2 OSP a § 492 ods. 2 SSP bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk), dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb a fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb.

Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúvanie rozsudku krajského súdu, ktorý postupom podľa druhej hlavy piatej časti OSP preskúmal rozhodnutie č. KM-OLVS-74/2015/OPK z 26. augusta 2015, ktorým minister vnútra Slovenskej republiky podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 139 z 10.06.2015, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ na tom skutkovom základe, že dňa 24.04.2015 v čase mimo výkonu štátnej služby o 23:05 hod. riadil osobné motorové vozidlo značky Volkswagen Golf, evidenčné číslo X. XXXBU v X. v smere ulice P. cez kruhový objazd po ulici J. P. k ulici 1. mája, pričom z dôvodu nesprávnej techniky jazdy, ktorou ohrozoval bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, bol zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ. Po výzve na predloženie dokladov potrebných k vedeniu a prevádzke vozidla a k preukázaniu totožnosti vystúpil bez vyzvania príslušníka PZ z vozidla a predložil občiansky preukaz, pričom z jeho dychu bolo cítiť alkohol a mal problémy s rovnováhou. Na otázku, či pred jazdou požil alkoholické nápoje, odpovedal, že áno. Z uvedeného dôvodu bol prizvaný na podrobenie sa dychovej skúške na zistenie alkoholu v dychu, čo odmietol. Taktiež nesúhlasil s odberom krvi. Po dostavení sa

ďalšej hliadky PZ s prístrojom Alkotest Dräger na miesto kontroly žalobca z miesta ušiel, pričom bol hliadkou PZ zadržaný, boli mu nasadené putá a bol predvedený späť na miesto kontroly. Po zistení, že ide o príslušníka PZ, bol na miesto privolaný inšpekčný dôstojník, pred ktorým opakovane po poučení odmietol vykonanie dychovej skúšky, ako aj možnosť odberu krvi. Tieto úkony opätovne odmietol aj v Nemocnici s poliklinikou X. po poučení lekárkou, ktorá v lekárskej správe z 25.04.2015 uviedla, že žalobca javil známky požitia alkoholu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b/ a c / sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa § 233 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Podľa § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Konanie vo veciach služobného pomeru príslušníka PZ je upravené v dvanástej časti zákona č. 73/1998 Z. z. Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. je potrebné, aby bolo dostatočne preukázané, že príslušník PZ porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ustáleného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože tým by vstupoval do právomoci orgánu exekútyvy, ktorá mu neprináleží (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/33/2008 z 28. apríla 2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/15/2011 z 3. mája 2011).

Pokiaľ ide o rozsah preskúmvavej pôsobnosti správneho uváženia, súdy sú limitované ustanovením § 245 ods. 2 OSP a pri preskúmvaní zákonnosti takéhoto rozhodnutia zisťujú, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. V praxi to znamená, že najskôr, ako pri každom inom rozhodnutí, venujú pozornosť tomu, či správny orgán vychádza z náležite zisteného skutkového stavu vecí a či správne aplikoval právny predpis na predmetný skutok. Prieskum je zameraný aj na zisťovanie, či žalobou napadnuté rozhodnutie je zrozumiteľné a náležite zdôvodnené, a to osobitne v nadväznosti na aplikovaný inštitút správneho uváženia.

Správny súd sa pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov v konkrétnej právnej veci musí obmedziť len na hodnotenie, či vykonané dôkazy, z ktorých správne orgány vychádzali, nie sú pochybné, a to najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány dospeli.

Zároveň však platí, že účelom každého administratívneho, teda aj personálneho konania, je vo všeobecnosti objektívne zistiť, či došlo k takému konaniu, ktoré odôvodňuje v tomto prípade personálny postih voči príslušníkovi PZ. Orgán oprávnený rozhodovať o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru je povinný čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o prejednávanej veci. Objasniť takýto skutok znamená okrem iného spoľahlivo zistiť a ustáliť všetky právne relevantné skutočnosti, vyhodnotiť dostupné dôkazy v prospech aj neprospech príslušníka PZ a vyhodnotením na základe voľného hodnotenia dôkazov rozhodnúť, či vykonané dôkazy sú dostatočné na preukázanie zodpovednosti príslušníka PZ za jeho protiprávne konanie.

Z obsahu výsluchu žalobcu dňa 05.05.2015 v správnom konaní a z opravných prostriedkov podaných žalobcom, či už z rozkladu proti personálnemu rozkazu, z obsahu žalobných námietok alebo z podaného odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu vyplýva, že tento opakovane, za účelom zistenia a objasnenia skutočného stavu vecí, navrhoval v personálnom konaní vypočuť svedkyňu P. O., ktorá mala dňa 24.04.2015, podľa tvrdení žalobcu, viesť predmetné motorové vozidlo značky Volkswagen Golf, evidenčné číslo X. XXXBU pred jeho zastavením hliadkou PZ.

V zmysle § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. musí byť policajtovi daná možnosť navrhovať dôkazy (uvedené vyplýva aj z § 238 ods. 3 citovaného zákona) a obhajovať sa. Z ustanovenia § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. zasa vyplýva oprávnenému orgánu povinnosť pred vydaním rozhodnutia presne a úplne zistiť skutočný stav vecí. Rovnako z ustanovenia § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že rozhodnutie musí vychádzať zo skutočného stavu vecí.

Procesné právo na riadnu obhajobu účastníka konania o prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ je nepochybne jedným z nástrojov na riadne zistenie skutočného stavu veci. Výsluch svedkov má slúžiť predovšetkým uvedenému cieľu.

Z obsahu administratívneho spisu mal odvolací súd za preukázané, že nadriadený žalobcu vykonal na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci výsluch žalobcu, nstržm. U. E., stržm. Ing. S. A., plk. Ing. P. T., npor. U. O., MUDr. D. O., ppráp. Y. A. a nstržm. P. I.. Z úradného záznamu č. ORPZ-PP-OPP6-96-027/2015 z 25.05.2015 vyplýva, že nadriadený žalobcu sa pokúsil k výsluchu zabezpečiť svedkyňu P. O., trvale bytom M. XX, X. A. Q., avšak výsluch nebolo možné zrealizovať z dôvodu, že táto sa nezdržiava v mieste trvalého bydliska, pričom podľa doterajších zistení by sa mala zdržiavať v Rakúsku na presne nezistenej adrese, kde pracuje ako opatrovatelka a predpokladaný termín jej návratu domov nie je známy. Uvedené je konštatované aj v personálnom rozkaze ministra vnútra Slovenskej republiky č. 139 z 10.06.2015, ako aj v rozhodnutí ministra vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-74/2015/OPK z 26. augusta 2015, kde je zároveň uvedené, že protiprávne konanie žalobcu je možné považovať za preukázané do tej miery, že ani akákoľvek výpoveď uvedenej svedkyne by nemala vplyv na prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Prihliadnuc na závažnosť konania o prepustenie príslušníka PZ zo služobného pomeru, kedy dochádza k tak vážnemu zásahu do subjektívnych práv dotknutej fyzickej osoby, keď žalobca v personálnom konaní navrhol vypočúť svedkyňu P. a zároveň si splnil povinnosť tvrdenia, čo sa má jej svedeckou výpoveďou preukázať (aby mohol správny orgán vyhodnotiť význam svedeckej výpovede pre rozhodnutie vo veci a posúdiť následky nevykonania tohto dôkazu), čo do charakteru získaných informácií vo vzťahu k meritu veci, keď ide o osobu, ktorá sa nachádzala v motorovom vozidle spolu so žalobcom a podľa tvrdení žalobcu mala toto motorové vozidlo pred zastavením hliadkou PZ aj viesť, sa javí odvolaciemu súdu nedostatočný postup žalovaného, ktorý napriek uvedenému jej výsluch nevykonal. Vzhľadom na význam svedeckej výpovede P. O. pre rozhodnutie vo veci a tiež s prihliadnutím na skutočnosť, že svedok U. O. v rámci personálneho konania neuviedol, že videl, že žalobca motorové vozidlo pred zastavením viedol (uviedol, že keď k zastavenému motorovému vozidlu pristúpil, na mieste vodiča sedel žalobca) a v trestnom konaní vypovedal, že vzhľadom na dymové sklá na motorovom vozidle a nočnú hodinu, až do momentu, kedy k motorovému vozidlu pristúpil, vodiča nevidel (uvedené vyplýva z rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1T/45/2015-224 z 24.10.2017), bolo v rámci personálneho konania povinnosťou správneho orgánu ju vypočúť za tým účelom, aby bol skutkový stav zistený čo najúplnejšie a zároveň aj z dôvodu, že dokazovanie musí smerovať nielen ku skutočnostiam preukazujúcim protiprávnosť konania príslušníka PZ na prospech rozhodnutia o jeho prepustení zo služobného pomeru, ale je nevyhnutné zachovať pri dokazovaní proporcionalitu a zisťovať aj skutočnosti, ktoré sú v jeho prospech.

V danej dôkaznej situácii, keď žalobca tvrdí, že motorové vozidlo pred zastavením hliadkou PZ nevidel a žiadna z osôb, ktorých výsluch žalovaný správny orgán vykonal, neuviedla, že videla, že žalobca motorové vozidlo pred zastavením hliadkou PZ viedol, je nedostatočný postup žalovaného správneho orgánu, ktorý napriek uvedenému výsluch žalobcom navrhnujej svedkyne P. O. nevykonal.

Odvolací súd zároveň vyhodnotil ako nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu, že svedkyňu nebolo možné vypočúť z dôvodu, že sa zdržiava na neznámom mieste v Rakúsku a že táto sa výsluchu vyhýba, keď z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, že by správny orgán menovanú svedkyňu na výsluch aj riadne predvolal. Zároveň odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že P. O. vypovedala ako svedkyňa udalosti z 24.04.2015 v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 1T/45/2015 (uvedené taktiež vyplýva z rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1T/45/2015-224 z 24.10.2017).

Žalobca, odvolávajúc sa aj na rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1T/45/2015-224 z 24.10.2017, v konaní namietal, že žalovaný mal v personálnom konaní zohľadniť zásadu prezumpcie nevinoty.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok sp. zn. 2Sžo/156/2008 z 22.04.2009, sp. zn. 2Sžo/189/2010 z 18.05.2011), z ktorej vyplýva, že „V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ nie je otázka jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z.. Preto nemožno vo veci žalobcu v súdnom preskúmvacom konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie neviny, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom, prípadne naplnenie znakov skutkovej podstaty priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Súd teda v personálnych veciach príslušníkov PZ nie je viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, či bol spáchaný trestný čin alebo priestupok. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou a sankciou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu.“

Uvedenú judikatúru je potrebné chápať v tom zmysle, že správne orgány rozhodujúce v personálnom konaní o prepustení príslušníka PZ zo štátnej služby neskúmajú trestnoprávnou zodpovednosť a ani otázku viny alebo neviny, ale skúmajú naplnenie pojmových znakov skutkovej podstaty inštitútu prepustenia podľa § 192 zákona č. 73/1998 Z. z.. Porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou, resp. priestupkovou zodpovednosťou príslušníka PZ. Skutočnosť, že personálne konanie je nezávislé (oddelené) od konania o priestupku alebo o trestnom čine znamená, že správny orgán nemusí počkať na závery trestného konania, a to ani vtedy, ak je skutok podmieňujúci obe konania totožný. Uvedené však neznamená, že správny orgán konajúci v personálnom konaní nie je povinný vykonať dokazovanie, ktoré objektívne preukazuje skutok, ktorý je predmetom personálneho konania a že nie je potrebné náležite zistiť skutkový stav. Prepustiť príslušníka PZ zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. je možné len v tom prípade, že mu bolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané protiprávne konanie, ktoré je porušením služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, a ktoré je nezlučiteľné s jeho zotrvaním v služobnom pomere.

Znamená to, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním v priebehu personálneho konania nad akúkoľvek pochybnosť nepreukáže, že sa príslušník PZ dopustil protiprávneho konania, ktorým porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, nemožno rozhodnúť o tom, že sa prepúšťa zo služobného pomeru pre dôvod uvedený v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené v súlade s § 250ja ods. 3 OSP a § 492 ods. 2 SSP zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/234/2015-55 z 18. mája 2016 tak, že rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-74/2015/OPK z 26. augusta 2015 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci.

Úlohou správneho orgánu bude doplniť dokazovanie v rozsahu potrebnom na riadne zistenie skutkového stavu, ktoré bude dostatočné pre vydanie rozhodnutia vo veci. V ďalšom konaní je správny orgán viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 250ja ods. 4 OSP).

Vzhľadom na zmenu rozsudku krajského súdu vo veci samej rozhodol odvolací súd o trovách celého konania vrátane konania pred krajským súdom (§ 250k ods. 1 OSP, § 224 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 492 ods. 2 SSP) tak, že žalobcovi priznal ich náhradu, pretože bol v konaní úspešný.

Nakoľko žalobca bol zastúpený advokátom, patrí mu náhrada trov konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia. Pri určení výšky týchto trov Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval podľa § 11 ods. 4 prvej vety a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Vo veci úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 448,02 eur, a to:

- za 2 úkony právnej služby v roku 2015, ktoré si právny zástupca žalobcu vyčíslil v žalobe zo dňa 27.10.2015

§ prevzatie a príprava zastúpenia dňa 27.10.2015 podľa § 13a ods. 1 písm. a/ citovanej vyhlášky v sume 139,83 eur,

§ písomné podanie na súd - žaloba zo dňa 27.10.2015 podľa § 13a ods. 1 písm. c/ citovanej vyhlášky v sume 139,83 eur,

§ k tomu zodpovedajúci režijný paušál 2 krát 8,39 eur podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky v sume 16,78 eur,

- za 1 úkon právnej služby v roku 2016, ktorý si právny zástupca žalobcu vyčíslil v odvolaní zo dňa 23.06.2016

§ písomné podanie na súd - odvolanie zo dňa 23.06.2016 podľa § 13a ods. 1 písm. c/ citovanej vyhlášky v sume 143,- eur,

§ k tomu zodpovedajúci režijný paušál 1 krát 8,58 eur podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky v sume 8,58 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal žalobcovi náhradu trov konania týkajúcu sa súdneho poplatku za podanú žalobu, ktorú si žalobca uplatnil v žalobe zo dňa 27.10.2015, pretože z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v predmetnej veci súdny poplatok neplatil. S poukazom na § 4 ods. 2 písm. l/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov sú príslušníci Policajného zboru od poplatku oslobodení.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 448,02 eur na účet jeho právneho zástupcu v zmysle § 149 ods. 1 OSP do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.